

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Viktora Kučery a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci žalobkyně: **Solartec s.r.o.**, sídlem Za Zámečkem 745/17, 158 00 Praha 5, zastoupená advokátem Mgr. Alešem Eppingerem, sídlem Vodičkova 710/31, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 6. 2019, č. j. 11 Af 18/2018 - 131, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2018, č. j. 15016/18/5200-11432-807689. Tímto rozhodnutím žalovaný k odvolání stěžovatelky změnil rozhodnutí - dodatečný platební výměr Specializovaného finančního úřadu (dále jen „správce daně“) ze dne 25. 4. 2017, č. j. 3744921/17/2005-52522-109831, kterým správce daně doměřil stěžovatelce daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2010 ve výši 50 466 470 Kč a sdělil zákonné penále ve výši 10 093 294 Kč. Žalovaný dodatečný platební výměr změnil tak, že snížil doměřenou daň z příjmů právnických osob z částky 50 466 470 Kč na částku 50 461 720 Kč a současně snížil penále z částky 10 093 294 Kč na částku 10 092 344 Kč.

[2] Společně s kasační stížností podala stěžovatelka návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Žádost o přiznání odkladného účinku stěžovatelka odůvodnila tím, že výkon napadeného rozhodnutí žalovaného, potažmo postup správních orgánů, jí fakticky znemožňuje jakoukoli činnost, neboť její účty jsou dlouhodobě blokovány a pohledávky za třetími osobami zajištěny. V této souvislosti stěžovatelka vysvětlila, že správce daně vydal původně několik zajišťovacích příkazů a nyní není schopen vysvětlit, v jaké výši a na jakou daň (zda na daň z příjmů právnických osob nebo na daň z přidané hodnoty) byly finanční

prostředky či pohledávky stěžovatelky zajištěny. Stěžovatelka totiž upozornila, že v případě daně z přidané hodnoty byly dodatečné platební výměry zrušeny a nyní není zřejmé, jaká částka byla zajištěna na dani z přidané hodnoty a případně převedena k uspokojení nedoplatku na dani z příjmů právnických osob. Stěžovatelka tak neví, jaká je skutečná výše daňové povinnosti, již by měla uhradit a není tak s to zbavit se rizika, že by správní orgány opět zasáhly do jejího podnikání. Proto není opětovné zahájení podnikatelské činnosti možné a stěžovatelce vzniká újma v podobě ušlého zisku; současně jí vzniká i újma morální. K osvědčení tvrzených skutečností stěžovatelka označila sdělení správce daně ze dne 13. 11. 2018, č. j. 8423938/18/2005-80542-806357, ohledně výše zajištění na zajišťovací příkazy; vyrozumění správce daně ze dne 8. 3. 2018 (správně 8. 3. 2019), č. j. 1789302/19/2005-80542-806357, o převedení částky 13 883 009,83 Kč na úhradu daně z příjmů právnických osob; rozhodnutí správce daně ze dne 21. 12. 2018, č. j. 9026925/18/2005-52522-106577, o výši úroku z neoprávněného jednání správce daně ve výši 14 371 635 Kč, odvolání stěžovatelky ze dne 24. 1. 2019 proti tomuto rozhodnutí a vyrozumění správce daně ze dne 17. 5. 2019 o převedení přeplatku ve výši 38 384,55 Kč z exekuce.

[4] Žalovaný k návrhu na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti uvedl, že pro přiznání odkladného účinku by bylo třeba lépe prokázat majetkovou situaci stěžovatelky, hrozící újmu, její vztah k následkům napadeného rozhodnutí a její intenzitu, a to předložením ucelených podkladů ohledně finanční a majetkové situace stěžovatelky, jako je přehled o majetku, účetní závěrka, výkaz cash flow apod. Žalovaný nemohl vyjít ani z veřejných zdrojů, neboť stěžovatelka od roku 2015 nezveřejňuje v obchodním rejstříku svoji účetní závěru. Stěžovatelka tak zůstala podle žalovaného toliko u tvrzení o hrozící újmě, aniž by ji jakkoli prokázala; s přiznáním odkladného účinku proto nesouhlasí. Přiznání odkladného účinku by se nadto mohlo dotknout veřejného zájmu spočívajícího v zájmu státu a společnosti na řádném a včasném výběru daní.

[5] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[7] Důvody existence nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou zásadně individuální a jsou také závislé na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a osvědčit vznik újmy má proto stěžovatel zpravidla poukazem na konkrétní skutkové okolnosti případu. Pokud jde o splnění druhého zákonného předpokladu, tj. že přiznání

pokračování

odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem, soud vychází z povahy věci, z obsahu spisového materiálu, případně z vyjádření účastníků řízení o kasační stížnosti.

[8] Po zhodnocení důvodů uvedených stěžovatelem a okolností projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v daném případě splněny.

[9] Stěžovatelka svou újmu shledávala v ušlém zisku, o který přichází z důvodu nemožnosti pokračovat v podnikatelské činnosti, dokud nebude vědět, jakou částku má v návaznosti na nyní doměřenou daňovou povinnost uhradit. Tvrzenou újmu spočívající v ušlém zisku stěžovatelka ovšem nijak blíže nespecifikovala, např. předestřením zamýšlených kroků (podnikatelského záměru, resp. připravovaných projektů), případně existencí smluv uzavřených s obchodními partnery apod. Stěžovatelka také nijak nepopsala ani neosvědčila svou aktuální finanční a majetkovou situaci, tudíž není zřejmé, jaký dopad by žalobou napadené rozhodnutí mělo na fungování či přímo existenci stěžovatelky. Ke své majetkové situaci stěžovatelka nepředložila žádné podklady a Nejvyšší správní soud tak její majetkovou situaci může pouze domýšlet; jak přitom v této souvislosti případně uvedl žalovaný, nabízelo se např. předložení účetní závěrky, přehledu o majetku či výkazu cash flow. Za tohoto stavu lze tvrzení o hrozící újmě, jakožto prvé podmínky pro přiznání odkladného účinku označit za více než nedostatečné.

[10] Stěžovatelka se ve své argumentaci soustředila na nejistotu ohledně správce daně dříve zajištěných finančních prostředků. Ta však podle Nejvyššího správního soudu není nijak přímo spojena s účinky žalobou napadeného rozhodnutí. Jinak řečeno, jestliže stěžovatelka tvrdí, že není zřejmé, jakou částku daně má nakonec platit, z žalobou napadeného rozhodnutí je výše daňové povinnosti zcela jasná (viz shora). Má-li se Nejvyšší správní soud vyjádřit přímo k údajné nejistotě stěžovatelky a předloženým podkladům, nelze pominout, že i kdyby snad odkladný účinek podané kasační stížnosti přiznal, na nejistotě stěžovatelky spojené s postupem správce daně by to nic nezměnilo.

[11] Postup správce daně v rámci fáze placení daní (či přímo daňové exekuce), proti němuž stěžovatelka brojí, je totiž primárně spojen se zrušením platebních výměrů na daň z přidané hodnoty (nikoli s doměřením daně z příjmů), čímž stěžovatelce vznikl nárok na úrok z neoprávněného jednání správce daně, případně další přeplatky. Daně z příjmů právnických osob se přímo týká toliko jediný stěžovatelkou předložený dokument, a to vyrozumění správce daně ze dne 8. 3. 2019, č. j. 1789302/19/2005-80542-806357, o převedení částky 13 883 009,83 Kč jako přeplatku (v podobě příslušenství daně) na úhradu uvedené daně. Byť tato částka neodpovídá přiznanému úroku či částce (zřejmě) vymáhané na DPH, je výše přeplatku stěžovatelky převedeného na daň z příjmů právnických osob zcela zjevná a žádnou nejistotu nezakládá. Nutno také podotknout, že stěžovatelka nevysvětlila, proč by výše převedeného přeplatku měla přesně odpovídat přiznanému úroku, když zde nemusely být převedeny veškeré její existující přeplatky.

[12] Proti údajným nejasnostem [o výši zajištěných prostředků a pohledávek, o správné výši úroku z neoprávněného jednání správce daně či o správnosti převedení přeplatku ve výši 38 384,55 Kč na DPH (viz shora)] je nutné se bránit v daňovém řízení (zejména dotazem na výši přeplatků a nedoplatků stěžovatelky). Zde je také nutné primárně hledat

nápravu tvrzené morální újmy, k jejíž kompenzaci je ostatně do jisté míry určen právě i úrok z neoprávněného jednání správce daně. Skutečnost, že stěžovatelkou naříkaný postup správce daně v rámci fáze placení daní nijak přímo nesouvisí s výší doměřené daně z příjmů, dokládá i to, že ve vyrozumění ze dne 8. 3. 2019 byl nedoplatek na této dani vyčíslen na 76 196 251,48 Kč, což významně převyšuje výši doměřené daně (50 461 720 Kč) i zákonného penále (10 092 344 Kč). Z tohoto důvodu je zřejmé, že nedoplatek stěžovatelky na dani z příjmů právnických osob nevychází toliko ze žalobou napadeného rozhodnutí.

[13] Lze tedy uzavřít, že stěžovatelka nedostála své povinnosti a neunesla břemeno tvrzení a břemeno důkazní ohledně existence újmy (spojené s účinky napadeného rozhodnutí). Již první podmínka přiznání odkladného účinku tudíž není splněna. Nejvyšší správní soud se proto již nezabýval splněním dalších podmínek. Pro úplnost však nelze nezmínit, že je jistě zásadně ve veřejném zájmu, aby vyměřené (či doměřené) daňové povinnosti byly také řádně a co nejdříve zaplacený a byla tak zajištěna jejich úhrada.

[14] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal. V této souvislosti ovšem Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné zdůraznit, že rozhodnutí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je pouze dočasné povahy a nijak nepředjímá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o věci samé.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 15. srpna 2019

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu